

Лъжко

Подъ единъ голѣмъ храстъ живѣха две зайчета. Майка имъ Зайка наричаше едното Зай, а другото Че. Тя ги наричаше така за по-удобно. Когато малките се отдалечаваха надалеко отъ родния си храстъ, нѣмаше нужда да ги вика по-отдѣлно. Тя просто извикваше:

— Зай—Че!

И малките, като чуеха думата зайче, знаеха, че майка имъ ги вика и двамата.

Дветѣ братчета живѣха дружно, макаръ че характеритѣ имъ бѣха различни. Че бѣше скромно и замислено з ѣче, ала Зай? Зай бѣше голѣмъ самохвалко.

Когато се върнѣше у дома си отъ разходка, той обичаше да разправя за своитѣ приключения.

— Днесъ пакъ накарахъ съседа заякъ да бѣга, — разправяше Зай — Бѣше дошелъ много близко до нашия храстъ и азъ го подплашихъ, изшумульхъ и го изплашихъ та не се чу не се видѣ.

— Ами тебе не те ли бѣше страхъ? — чудѣше се Че. — Той е по-голѣмъ и по-якъ отъ тебе.

— Да, но той е пзлю, — важно отговаряше Зай.

— Ба, азъ мисля, че ти само се хвалишъ, — намѣсваше се бащата Заю. — Азъ познавамъ онзи заякъ много добре, той съвсемъ не е пзлю, много е силенъ и ти нѣма да посмѣешъ дори да се доближишъ до него.

— Ти, тате, значи не ме вѣрвашъ? — казваше Зай обидено.

— Зай никога не лъже, — застъпваше се за него майка Зайка. — Зай е много храбъръ и винаги отива срещу опасността, но лошото е, че нѣкой пжтъ ще си изпати.

— Азъ никога отъ нищо не се боя, — хвалѣше се Зай.

Той тѣй много разказваше за страшнитѣ приключения, отъ които винаги излизалъ победителъ, че вече излѣзе дума за него: макаръ, че Зай обича да се хвали, но той наистина е храбъръ!

Бѣше горещо юлско утро. Родителитѣ на Зай и Че отидоха да търсятъ храна. Децата тичаха изъ гората.

— Азъ тичамъ по-бързо отъ тебе, — каза Зай.

— Не, азъ тичамъ по-бързо, — отговори Че.

— Мене никой не може да ме надмине, — хвалѣше се Зай.

— Ти си просто единъ самохвалко! — каза Че.

— Азъ ли съмъ самохвалко! — разсърди се братъ му. — Добре, хайде да се надбѣгваме изъ оная рѣжъ. Ти ще бѣгашъ на тая страна, азъ на оная, да видимъ кой прѣвъ ще си отиде у дома.

— По-добре да тичаме единъ до

Жабешки хоръ

Квакъ—квакъ—врякъ!
Почнете пакъ!
Пазете тактъ,
Като въ салонъ —
Врякъ—квакъ!
Вземете тонъ
Съсъ камертонъ —
Вземете ла
За похвала!
Не хъркай гамъ.
Като лула!
Подемай самъ
Съсъ си-бемолъ.
Ти до-диезъ
Ти горно солъ!
Какви сж тѣзъ —
Фалшиво бре!

Ти—горно ре,
Ти—горно си.
Надуй добре
Корема си!
Не се срами—
Да прогърми
Октава ми!
Я чуй ме, Пендо,—
Ти дръжъ кресчендо!
Ти, жабче хрисимо,
Ревни фортисимо.
Ти, дълга Яно,
Дръжъ все пиано!
Ха сега! Хайде пакъ!
Дръжете тактъ!
Врякъ—врякъ—квакъ!

А. А.

другъ! — рече Че.

— Не! Азъ искамъ така!

Че не искаше да спори.

— Добре! — каза той! — Хайде, едно, две, три! — извика и хукна да тича.

Но Зай нито се помръдна. Той искаше да измами брата си, затова реши да прекоси нивата и да съкрати разстоянието. Щомъ Че се скри задъ завоя, Зай се шумугна въ рѣжъта.

Но тука стана нѣщо което Зай не бѣ предвидилъ. Рѣжъта бѣше висока и той се изгуби изъ нея. Като разбра, че е забъркалъ пжтъ си, Зай се уплаши, сви уши и застана на едно мѣсто като вдървенъ.

Изведнѣжъ нѣщо, наблизко зашумолѣ. Той обърна глава и съвсемъ замръзна. Наблизко до него въ рѣжъта стояха две чудовища, каквито той не бѣше виждалъ. Едното бѣше малко и дебело. Голѣмитѣ му очи бѣха впити въ Зая. Другото бѣше

високо и тѣлото му бѣше разноцветно. Имаше на главата си увисналъ рогъ. Брадата му се тресѣше, а дългитѣ му крака имаха на края

криви нокти. Това чудовище изведнѣжъ отвори уста и започна да крещи пронизително.

Зай обезумѣ отъ страхъ, сви се о земята и едвамъ дишаше.

Неочаквано рѣжъта започна да шумоли и дветѣ чудовища се изплашиха и хукнаха да бѣгатъ. Тогава Зай се окуражи, малко по-малко дойде на себе си и трѣгна тихо. Найсетне намѣри пжтъ за къмъ дома си и се спрѣ. Докато мислѣше какво да прави, ето ти насреща му се показа Че.

— Защо не тичашъ? — попита го той.

— Уморихъ се, каза Зай. — Тамъ изъ рѣжъта ме нападна едно чудовище, но азъ му дадохъ да разбере. Надвихъ го и то побѣгна, но азъ се изморихъ много.

Прибраха се двама у дома си и Зай, както му бѣше обичая, започна да разказва какъ се билъ съ чудовището. Майка Зайка, а така сжщо и братъ му Че го съжаляваха. Бащата Заю мълчеше. Но когато Зай прекали много въ самохвалството си, бащата Заю се обади:

— Мълчи, мълчи. Сега вече знамъ, че ти обичашъ не само да се хвалишъ, но и да послѣгвашъ. Азъ бѣхъ въ рѣжъта и чухъ и видѣхъ какъ ти измами брата си.

— Но ти не си видѣлъ какъ се бихъ съ чудовището! — продължи да упорствува Зай.

— Видѣхъ, видѣхъ всичко. То не бѣха чудовища, а бѣше единъ простъ

ИЗТОЧНИ ПРИКАЗКИ

Кой е грѣшниятъ?

Вървѣли презъ едно равно поле десетъ души селяни. Встрѣдъ пжтъ гиза-стигнала страшна буря и тѣ побързали да се скриятъ въ единъ близъкъ, запустѣлъ храмъ. Но грѣмотевицитѣ идѣли все по близко и ставало все по страшно. Мълниитѣ непрестанно падали около храма.

Селянитѣ замирали отъ страхъ. Сѣтили се най после, че между тѣхъ, може би, има нѣкой голѣмъ грѣшникъ и мълнията го преследва, за да го изгори. Поискали да разбератъ кой е грѣшникътъ. Тѣ накачили предъ храма всичкитѣ си сламени шапки. Чиято шапка ще отнесе вѣтъра, той е грѣшникътъ—казали тѣ. Тогава ще го изтикаме вънъ, грѣмътъ да го порази.

Щомъ си накачили шапкитѣ, бурята грабнала една шапка и я отнесла. Скочили деветимата, на които шапкитѣ останали, и насила изтикали отъ храма оная, комуто шапката била отнесена. Той ги проклелъ и заплаканъ останалъ навнъ.

Въ този моментъ силенъ грѣмъ трѣсналъ надъ храма и мълнията избила останалитѣ, а изпждениятъ билъ спасенъ.

Тѣ били наказани за грѣха който сторили, като изпждили другаря си вънъ.

Лъвъ и хиени.

Сдружилъ се лѣвътъ съ деветъ хиени да ходятъ на ловъ.

Хванали десетъ млади сърни. Лѣвътъ, като царъ и най висшъ сждия, предоставили нему да подѣли лова — както намѣри за най-справедливо. И той казалъ:

— Ние ловцитѣ сме десетъ и сърнитѣ сж десетъ. Ето какъ най-лесно и правилно ще се подѣли пляката. Азъ съмъ единъ и вземамъ деветъ сърни. А това прави всичко десетъ. Вие сте деветъ и получавате една сърна, а това прави точно десетъ. Нали така? Смѣе ли нѣкой да каже, че не е така?!

Хиенитѣ се спогледали, замлъкнали и решили никога вече да не ходятъ на ловъ съ лѣва.

пѣтелъ и едно малко кученце. Азъ вървѣхъ следъ тебе и видѣхъ какъ ти насмалко щѣше да умрешъ отъ страхъ. Съжалихъ те и пропждихъ пѣтеля и кучето.

— Ахъ ти, самохвалко и лъжко! — каза Че и започна да се смѣе съ гласъ.

А Зай млъкна посраменъ и отъ тогава престана да се хвали съ небивали приключения и подвизи.

Печатница „БР. МИЛАДИНОВИ“—София
ул. „Ив. Вазовъ“ № 11. Телеф. 44-46

динъ съ бѣла фуражка, повика съ ржка Калчо, който бѣше излѣзълъ предъ грѣнчарницата да види тоя толкова хубавъ автомобилъ.

Калчо бързо се затича и сне любезно шапката си. Въ автомобиля седѣха една голѣма и една по-малка госпожица.

Човѣкътъ, който караше автомобиля, каза:

— Момче, познавашъ ли Янъ Бибианъ, за когото вестницитѣ пишеха, че летѣлъ съ аеропланъ?

— Какъ да не го познавамъ, — отговори Калчо, — той ми е най-близъкъ приятелъ.

— Ахъ, колко се радвамъ! — извика по-голѣмата госпожица. Значи, ще можемъ да го видимъ.

— Нима ще можемъ да го видимъ? — плѣсна съ ржце по-малката.

Възрастниятъ господинъ, който имаше излечено и сурово лице, но приятна и хубава усмивка, каза:

— Тебе какъ те викатъ, момче?

— Калчо.

— Слушай, Калчо, можешъ ли да намѣришъ Янъ Бибианъ и да го доведешъ тука? Много искаме да го видимъ.

— Веднага, веднага! — рече Калчо и хукна съ всички сили изъ кривитѣ улици на града. Кучета лавнаха по него, кокошки се разбѣгаха по пжтъ, деца се залепиха по зидовѣтъ, като го видѣха какъ тича. А като мина презъ пазаря, хора изскочиха отъ дюкянитѣ си да видятъ защо

тича това хлапе и дали нѣкой не го гони.

Запхъгнъ и потъналъ въ потъ Калчо се втурна въ работилницата на майсторъ Францъ.

Янъ Бибианъ пилѣше нѣкакво желѣзо.

— Янъ Бибианъ, — каза Калчо задъхванъ, — оставяй всичко и тичай съ мене. Предъ насъ спрѣ единъ автомобилъ съ две момичета. Пратиха ме да те викамъ. Много искатъ да те видятъ. Чели вестника, дето пише за тебе.

— Да отида ли майсторе? — обърна се Янъ Бибианъ къмъ майсторъ Францъ, който сжщо си работѣше нѣщо.

— Разбира се, че ще идешъ, — рече майсторъ Францъ, — щомъ те

викатъ.

— Янъ Бибианъ тури каскета и излѣзе, последванъ отъ Калчо.

Когато тѣ наближиха автомобиля, дветѣ момичета завикаха отъ радостъ:

— Да, той, той е. Ето го, иде. Боже мой, колко е порастналъ.

Янъ Бибианъ се приближи, развълнуванъ до автомобиля. Той позна Лиана и Иа. Тѣ слѣзнаха и го запрегрѣсчаха.

— Татко, — каза Лиана на стария господинъ! — Ето го, това е Янъ Бибианъ, нашиятъ спасителъ.

Стариятъ морски капитанъ подаде ржка на Янъ Бибианъ и бащински го цѣлуна по челото.

— Янъ Бибианъ, какъ си, какъ живѣешъ? — говорѣше бързо Лиана, милваше го и не можеше да се на-

радва. — Колко ми е драго, че пакъ се видѣхмел! Четохмел за тебе вестника и идемъ нарочно да те видимъ.

— Янъ Бибианъ, Янъ Бибианъ, — викаше просълзена Иа и се държеше за ржката му.

И дветѣ бѣха хубави, облѣчени въ сини копринени рокли.

Янъ Бибианъ ги гледаше развълнуванъ и мълчеливъ. Отъ вълнение думитѣ му се спрѣха на гърлото и той не можеше да проговори.

По бузитѣ му се търкулнаха сълзи. Той се наведе и съ гореща благодарностъ цѣлуна ржката на Лиана.

— Пакъ се видѣхме... пакъ... — едвамъ продума отъ вълнение той.

Мислѣхъ, че сте ме забравили. Азъ много мислѣхъ за васъ, но не знаехъ кжде сте. Вие, навѣрно, заминавате. Останете тукъ. Останете за малко. Колко ще се радватъ родителитѣ ми.

— Янъ Бибианъ, ние ще останемъ за единъ два деня, — каза капитанъ. Искамъ да видя родителитѣ ти.

Още, искамъ да те взема при насъ. Моитѣ деца постоянно мислятъ за тебе. Ти ще дойдешъ, ще дойдешъ при насъ, тамъ при морето.

— Да, да, ще дойдешъ ли, Янъ Бибианъ? — викнаха едновременно Лиана и Иа.

— Разбира се! — каза Янъ Бибианъ. — Но какво ще правятъ безъ мене беднитѣ ми родители.

— Всичко ще се нареди! — рече стариятъ капитанъ.

(Продължава)

